

РЕШЕНИЕ

№ 39518

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9392** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба с вх. № 27058 от 26.09.2024 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ), подадена от О. Х. Т., ЕГН [ЕГН], с посочен в жалбата адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], срещу Решение № УРИ 317005-57 от 13.08.2024г. издадено от Директор ОДМВР – П., с което е отказано изтриване на лични данни на лицето, въведени и обработвани в информационен фонд ИРПС на МВР, като „извършител“ по заявителски материал (ЗМ) № 516/04.06.2009г. по описа на РУ 02 при ОДМВР – П. за деяние по чл.144, ал.3 от НК.

В сезиращата съда жалба са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на оспореното решение. Жалбоподателят излага доводи също, че директорът на ОДМВР – П. постановява втори отказ за снемане на полицейската регистрация на О. Т., след като с отмяна на решение № 317005- 68 05.10.2023г. на директора на ОД на МВР- П. с решение №7803/06.06.2024г., постановено по адм. дело №410/2024г. на АССГ е изпратил административната преписка за ново произнасяне на административния орган като се съобрази със задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР. В жалбата е посочено, че жалбоподателят е реабилитиран и оспореното решение е издадено при липса на мотиви и пропорционалност. Моли съда да отмени Решението, което приема за издадено в противоречие с правото на Европейския съюз – с Директива № 2016/680 на Европейския парламент и Съвета, и с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/22.

В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно уведомен, се явява лично представлява се от адв. И. М. с приложено по делото пълномощно. Поддържа жалбата по аргументи изложени в нея и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на разносните по делото по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК./л.123/

Ответникът - директорът на Директор ОДМВР – П., редовно уведомен, не се явява, не се представлява. По делото са предоставена молба-становище от юрк. П. с приложено пълномощно, като жалбата е оспорена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение по предоставен списък на осн. чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК. Възражава за прекомерност на адвокатския хонорар.

По фактите:

Със заявление от 18.07.2023 г. с вх. № 328605-98 в Главна дирекция „Национална полиция“, подадено от О. Х. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], е направено искане за снемане на полицейска регистрация.

С писмо, на основание чл. 19, ал. 3 и чл. 4 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, директорът на ГДНП е изпратил заявлението на О. Х. Т. за снемане на полицейска регистрация на директора на ОДМВР-П. за извършване на проверка като е изискано да бъде изготвено мотивирано предложение за снемане или отказ на полицейска регистрация извършена във 02 РУ на ОДМВР-П..

Относителните лични данни на О. Т., обработвани в „Интегрираната регионална полицейска система“ при ОД МВР П. са въведени във връзка с „извършител“ по ЗМ №516/04.06.2009г. по описа на 2 РУ при ОДМВР П. за деяние по чл. 144, ал.3 от НК – пр. пр. 0766/2009г. на РП П..

По данни от РП П., пр. пр. № 7668/2009г. е била образувана по постъпила жалба на 27.01.2009г. На 03.06.2009г. е образувано досъдебно производство № 516/04.06.2009г. по описа на 2 РУ при ОДМВР П. срещу Онния Т.. На 14.10.2009г. е внесен обвинителен акт в Районен съд Пловдив за извършено от Т. деяние по чл. 144, ал.3 от НК. Образувано е НОХД № 5461/2009г. по описа на РС Пловдив, V-ти наказателен състав, което е приключило с постановена присъда, влязла в сила на 24.06.2011г. Приложен е препис от присъда №11/10.01.2011г. по НОХД 5461/2009г., както и заверен препис от Решение №209/24.06.2011г. по ВНОХД 736/2011г. на Окръжен съд Пловдив – въззивната инстанция е потвърдила присъдата. Лицето е осъждано, съгласно електронна справка за съдимост с рег. № 230814005000368932/14.08.2023г. Същият, с цитираната присъда, е признат за виновен за извършено деяние на 29.01.2009г. по чл. 144, ал.3 от НК във връзка с ал.1 вр. чл.2, ал.2 от НК и чл. 325, ал.1 от НК. Наложено му е наказание при условията на чл. 54 от НК – пробация за срок от 2 години и обществено порицание по местоживее и работа. Реабилитиран по право по чл. 86 от НК.

Въз основа на предложението е издадено Решение № УРИ 317005-57 от 06.10.2023г. издадено от Директор ОДМВР – П., с което е отказано изтриване на лични данни на лицето, въведени и обработвани в информационен фонд ИРПС на МВР по заявителски материал (ЗМ) № 516/04.06.2009г. по описа на РУ 02 при ОДМВР – П. за деяние по чл.144, ал.3 от НК извършена във 02 РУ на СДВР на Онния Т. с ЕГН [ЕГН], поради липсата на визираните основания в ЗМВР.

Решението е връчено на Онния Т. на 23.08.2023 г. и на 14.11.2023 г. с жалба, същото е обжалвано пред АССГ. С Решение № 7803 от 06.06.2024 г. по адм. дело № 410/2024 г., съдът е отменил по жалба на Онния Т., Решение № УРИ 317005-57 от 06.10.2023г. издадено от Директор ОДМВР – П., с която на Т. е отказано снемане на полицейска регистрация и е изпратил административната преписка на директора на ОДМВР – П. за ново произнасяне след съобразяване със задължителните указания дадени в съдебното решение, свързани с тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР.

След връщането на преписката, административният орган – директора на ОДМВР-П. издава Решение с рег.№ УРИ317005-57 от 13.08.2024г., която отново е оказано снемането на полицейска регистрация извършена във 02 РУ на ОДМВР-П. на О. Т. с [ЕГН], поради липсата на визираните основания в Наредбата и в резултат от направеният анализ/профил на лицето.

Административният орган е изложил мотиви, че:

Първо влязла в сила присъда, не е сред лимитативно изброените основания в чл.3 от Инструкция №81213-748/2014г. 3. е извършил престъпление, като от субективна страна деянието е осъществено умишлено, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл 11. ал. 2 от НК.Деецът е съзнавал обществено опасния характер на деянието, като е предвиждал и искал настъпването на обществено опасните им последици. /л.15/

АО е посочил в решението, че съгласно чл.2, ал.2 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014г. целта на обработката и съхранението на личните данни е само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Поради това заличаването на личните данни за лицата, се извършва само при точно и лимитативно определени от законодателя условия. Действащата законова регламентация за заличаване на личните данни не обуславя прекомерност на накръняването на личната сфера на лицата в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработва в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси.

Според директора на ОДМВР-П., съгласно съображение 67 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС), настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Реабилитацията също не фигурира и сред изброените основания за снемане на извършена полицейска регистрация по смисъла на Наредбата и ЗМВР.

Административният орган е посочил също, че действащата законова регламентация за заличаване на личните данни не обуславя прекомерност на накръняването на личната сфера на лицата в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработва в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси. Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено с чл. 8 на ЕКЗПЧОС.

В решението е посочено, че О.Т. е признат за виновен и осъден за това, че на 24.01.2009 г. се е заканил на друго е убийство - престъпление по чл. 144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, както и на същата дата е извършил действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото - престъпление по чл.325, ал.1 от НК.От мотивите на присъдата на първата инстанция и от решението на въззивния съд, с което се присъдата се потвърждава.АО се е позовал, че е налице категорична информация за поведението на О. Т., свързано е продължителното му укриване и невъзможността да бъде призован от органите на полицията, включително и на адресите, посочени от него във водените административни дела.Също така е видно, че същият е в дългогодишен конфликт с граждани относно съсобствен недвижим имот, който конфликт има различни проявления.АО е приел, че с поведението О. Т. е увредил не само личността на пострадалия, но и установените морални принципи и норми за поведение на обществени места.

Според директора на ОДМВР-П.,Съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 предвижда, че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията, компетентните органи имат нужда да обработват лични данни събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления, а в Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г., съдът намира, че подобно съхранение може да е необходимо и да допринесе за постигането на тези цели, дори след като това осъждане е заличено от регистъра за съдимост и съответно са отменени последиците,които националното законодателство свързва със самото осъждане. Посочено е още в решението ,че дори съдът стига и по-далеч, приемайки че съхранението на биометрични и генетични данни на вече осъдени с влязла в сила присъда лица. включително до смъртта на тези лица, може да е абсолютно необходимо по смисъла на член 10 от Директива 2016/680 по-специално за проверката дали те евентуално са замесени в други престъпления, и следователно за разследването и осъждането на извършителите на тези престъпления, както и че следва да се отчита важността на този вид данни за наказателните разследвания, дори и много години след извършване на деянията, в частност когато тези престъпления са тежки.

В решението е посочено ,че справка с приложена разпечатка от информационен фонд на МВР, изготвена за настоящата проверка/произнасяне е видно, че О. Т. има профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 7 фиша по ЗДвП, които са влязли в сила. Въпреки, че извършените административни нарушения са с по-ниска степен на обществена опасност, все пак същите манифестират трайно установено незначително на правовия ред от негова страна.

По делото ответника в цялост е представил административната преписка.В о.с.з проведено на 28.10.2025г. процесуалният представител на О. Т. представя писмени доказателства,както следва:удостоверения,че срещу него не се водят наказателни производства от общ характер и не му са повдигнати обвинения,свидетелства за дарения,разрешения за достъп до класифицирана информация , издадени от ДА“НС“, удостоверение ,че е член на общественият съвет на 20 ОУ“Т. М.“ –гр. С..Същите са приети с протоколно определение на съдът.

По правото:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, в законоустановения 14-дневен срок/решението е връчено на 02.09.2024г.,а жалбата е депозирана,чрез органа на 16.09.2024г./,поради което е процесуално допустима.Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени в жалбата. Той е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения пред него административен акт на всички основания по чл. 168 АПК, като съгласно ал. 2 на същия текст, при наличие на съответните предпоставки за това, съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане в тази посока.

Процесният административен акт, е издаден от компетентен административен орган – директор на ОДМВР-П.. Разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от ЗМВР предвижда, че администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица.

Така изрично предвидената делегация е приложена със Заповед № 81213-1111/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 28, ал. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, във вр. чл. 12-22 и чл. 34 от Регламент(ЕС) 2016/679 и чл. 53-56 и чл. 68 от ЗЗЛД, са оправомощени директорите и зам. директорите на областни дирекции на МВР да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент(ЕС) 2016/679 и чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент(ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД. Процесното решение е постановено и в предписаната от закона форма – мотивиран отказ по чл. 53, ал. 3 ЗЗЛД, с посочване на фактически и правни основания за постановяването му, както и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективизиран като решение,съгласно правилото, установено в 22, ал. 1 от Инструкция №81213-1280 от 7.10.2021г. за реда за обработване на лични данни в Министерството на вътрешните работи.

Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за постановления отказ за заличаване на лични данни.Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в изготвеното от началник сектор становище рег. №317р-10812/13.08.2024г.,до Директора на ОД на МВР П..

Съда приема, че оспореното решение е издадено в предписаната от закона форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административно процесуалните правила, установени в чл. 19 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, които да обуславят нейната отмяна.

По отношение на материалния закон:

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на издадената заповед, в контекста и на задължителното тълкуване с Решение на СЕС по дело C-118/22 г. и приложение на разпоредбите на директива Директива (ЕС) 2016/680 относими към спора.

Съгласно чл. 26, ал. 1, т. 3 от ЗМВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Въз основа на тази разпоредба е издадена Инstrukция № 81213-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер /Инструкцията/. В чл. 2, ал. 1 от Инструкцията е предвидено, че в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Целта на обработката и съхранението на личните данни по ал. 1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред /чл. 2, ал. 2 от Инструкцията/. В чл. 3, т. 1-8 от Инструкцията са предвидени материалноправните предпоставки за заличаване на личните данни по чл. 2, с изключение на тези, отнасящи се до пострадали лица и заявители на престъпления. Съгласно чл. 3 от Инструкцията личните данни се заличават ако: 1. е постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; 2. не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; 3. наказателното производство е прекратено: а) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; б) на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; в) на основание чл. 24, ал. 5 НПК; г) на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; д) на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство); 4. влязла в сила оправдателна присъда; 5. изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: а) постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; б) прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; 6. наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; 7. освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); 8. лицето е починало – във всички останали случаи. В процесния случай безспорно се установява по делото, че по отношение на жалбоподателя нито едно от цитираните основания не е налице.

Регистрацията на лица е основен източник на информация за полицейските органи и други държавни органи в страната и чужбина по отношение на лица, спрямо които са били събрани достатъчно доказателства за виновността им в извършване на престъпление от общ характер.

Директорът на ОДМВР-П. като административен орган е направил извод, че в процесния случай по искането на жалбоподателят не е налице, нито едно от основанията, които са изброени по горе в решението за снемане на полицейска регистрация на

жалбоподателя.

Настоящата съдебна инстанция като се съобрази с тълкуването, осъществено в Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2024 г. по дело C-118/2022 г., NG, ECLI:EU:C:2024:97 според, което в чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016 / 680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008 / 977 / ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, букви б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че: **не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по – конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.**

От посоченото съдът приема, че сама по себе си констатацията, че реабилитацията не е сред изчерпателно изброените причини да се снесе полицейската регистрация на О. Т. не е достатъчна, за да се приеме, че оспореният отказ е законосъобразен. Изложеното от ответната страна разбиране, че хипотезите, при които се сменя полицейска регистрация са лимитативно изброени и **административният орган действа в условията на обвързана компетентност, не съответства на тълкуването на посочените по горе текстове**, тъй като полицейска регистрация може да се снесе и ако вече не е абсолютно необходимо, да се съхраняват личните данни.

Решението от 30 януари 2024 г. по дело C-118/22 има задължителен характер за съдилищата и за административните органи и трябва да бъде съобразено от настоящия съдебен състав при преценка основателността на жалбата.

В българското законодателство не са транспонирани разпоредбите на чл. 4, параграф 1, б. (в) и (д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година съобразно, които (в тази връзка и съображение (26) от Директивата) администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед. **Актът изисква националната уредба да гарантира, че събраните лични данни не надхвърлят необходимото, и че не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват**, като те се обработват единствено ако целта на обработването не може разумно да бъде постигната с други средства. В т. 70 от Решението на СЕС, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за

изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от Решението следва, че за да са подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо. Според тълкуването на СЕС, изискването не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване - по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер с настъпването на смъртта му.

Следва да бъде отбелязано и че, съществено в съображенията на СЕС е задължението на полицейския орган - администратор на лични данни, съхраняващ лични данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, съден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

По този аргумент, извършването на проверка в горепосоченият смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по ЗМВР. В хода на административното производство административния орган трябва да извърши проверка на **необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането**. Проверката, освен предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя, който е субект на данни, но не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания за заличаване на полицейската регистрация, но и на по обширен кръг от данни, **свързани с личността на субекта - естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице**, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относно към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е да бъдат съпоставени важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки един конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице - субект на данни и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация като в този смисъл е т. 67, вр. т. 62 и т. 69 от Решение по дело С-118/22 г. на СЕС, като е в контекст на **баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо**. /Решение № 13880 от 19.12.2024 г. на ВАС по адм. д. № 5004 / 2024 г./

От изложеното по-горе, съда установи, че административният орган е постановил своя административен акт при излагане на мотиви, които са формални да обосноват процесното решение.

В предложението-становище/л.14/ на н-к сектор до директора на ОДМВР-П., е посочено, че се предлага да не се сменя полицейска регистрация на жалбоподателят, поради липса на основание съгласно Инструкцията, като е посочено, че личните данни следва да се съхраняват в подходящ и разумен срок с оглед целите за които се обработват, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления. Липсват данни след 24.01.2009г. жалбоподателят да е извършил други престъпления, срещу същия не се водят наказателни дела от общ характер, изтекли са повече 16 години от датата на извършване на престъпленията. От представени доказателства по делото същия има **достъп до квалифицирана информация от ДА "НС", участвал е в множество дарителски кампании, участва на настоятелство на училище** т.е. профила на лицето не е обсъден./подобни доказателства са представени и по дело №419/24г. на АССГ/АО също е приел, че реабилитацията на жалбоподателят не е сред основанията за снемане на регистрация, което настоящият състав също споделя, но АО е длъжен в своя акт да **обсъди всички обстоятелства която го задължава директивата и решението на СЕС.** Административният орган също се е позовал на справки от КАТ, които също е обсъдил. От справките картон на водача и справката за съдимост, административният орган е приел личността на О. Т., като рисков за обществото, като не зачита правовият ред. По делото жалбоподателят е представил доказателства: копие от контролен талон, че е водач без наказания по реда на чл.27 ал.3 от Наредба №1-57/01.10.2002г. изд. 29.09.2018г., а част от наложените му наказания са за 2014г., 2016г., 2017г. т.е. извършената справка е некоректна след като същия има талон без наказания издаден през 2018г. Това се потвърждава и от самата справка изготвена от ответника/л.28/ Същия представя доказателства, че процесният автомобил който ползва през този период е съсобственост с друго лице. Извършеният анализ от АО е формален и непълен, а именно, че О. Т. е бил осъждан, че е бил реабилитиран, че има регистрирани нарушения по ЗДвП, като за съда остава неясна волята на административния орган – дали той отказва да снесе регистрацията поради липса на хипотезите, установени Наредбата, или отказва да снесе регистрацията поради наличие на необходимост. Ако е налице второто така както е посочено в решението противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления. Същото е немотивирано т.к. **извършените престъпления не са извършени в съучастие**, а същите са по глава II и X от НК и същите не са **тежки умишлени престъпления по смисъла на чл.93 т.7 от НК.**

С оглед на изложеното, настоящата съдебна инстанция приема, че административният орган е провел административното производство в противоречие със задължителното тълкуване, изразено в мотивите на Решение от 30 януари по дело С-118/22 г. на СЕС.

За съда е безспорно, че жалбоподателят е осъден, за извършени престъпления по чл. 144, ал.3 от НК във връзка с ал.1 вр. чл.2, ал.2 от НК и чл. 325, ал.1 от НК. Също така няма спор и, че О. Т. е реабилитиран по право. Но административният орган при преценката си не е обсъдил баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, които са събрани, чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо. Административният орган, за да мотивира извода си, че О. Т. понастоящем представлява риск за обществените отношения и правовия ред в страната е изтъкнал още, че същият има значителен брой административни нарушения по ЗДвП което се опровергава от представените доказателства в хода на съдебното производство. Съдът, следва да посочи, че извършването на административни нарушения от едно физическо лице/което не е доказано по делото/, не е предмет на Директивата, нито нарушенията по ЗДвП са основания да се извършва полицейска регистрация по ЗМВР, съответно такива не могат и да служат като основания да се откаже снемане на полицейската регистрация. Справките за водача от КАТ са обсъдени в противоречие с това което е установено, **като не са събрани каквито и да е други данни за личността** на О. Т. и не са обсъдени предходните такива представени като писмени доказателства по дело № 410/24г. на АССГ/свидетелства за дарение на дом за деца. /л.36 и др./

Съдът приема, от изложените мотиви, че административният орган при издаването на процесния акт не е спазил и принципът на пропорционалност, съдържащ се в чл. 52, параграф 1 от ХОПЕС. Този принцип предполага по – конкретно да се съпоставят важността на преследваната цел и тежестта на ограничението за упражняването на съответните основни права (Решение от 22 ноември 2022 г., L. Business Registers, C – 37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 66 и Решение от 30 януари 2024 г. NG срещу директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при МВР –С., по дело C – 118/ 22, т. 62). Принципът на пропорционалност е частично кодифициран в чл. 5, ал. 3 от Договора за ЕС. Принципът има три аспекта: 1. подходящност – мярката да е подходяща за постигане на целта (отношение: цел – средство) като този критерий на практика отсява само крайни, малобройни случаи, където средството изобщо не може да обслужи целта; 2. необходимост – сред многото възможни и подходящи средства да не съществува по-малко утежняващо средство за постигане на същата цел и 3. пропорционалност в тесен смисъл – **балансиране на ползата от постигане на целта, от една страна срещу тежестта за адресата на мярката, от друга страна.**

В контекста на конкретния случай, отказът на директора на ОДМВР-П. да се заличи полицейската регистрация на О. Т., не отговаря на стандарта за пропорционалност, така както е описан по-горе в мотивите, тъй като не е ясно как националните органи постигат своята цел, посочена на стр.4 в решението: „противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления“, като отказват да заличат полицейската регистрация на жалбоподателя. Както бе отбелязано по горе в решението жалбоподателят след 24.01.2009г. не е извършвал престъпление/я включително не са

налице данни за нарушения, както е прието в решението на АО.

Съдът, при съпоставка между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба, и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680.

Дело C-118/2022 г. на СЕС е образувано по повод преюдициално запитване на Върховния административен съд на Република България по дело, с предмет оспорване на отказ за полицейска регистрация, обоснован именно с това, че случаят не попада сред основанията за снемане на полицейска регистрация, изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. В разпоредбата на съображение 26, Директива (ЕС) 2016/680 изисква законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, също така изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, както и, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. Също така в съображение 34 изрично е посочено, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл. 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

С това Решение на СЕС, от т. 45, т. 70 и т. 71 се прави извода, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, като сроковете трябва да са подходящи и да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Това изискване не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Основен принцип на правото на Европейския съюз е предимството му над националното право. Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право. В процесния случай обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, до смъртта му, без да се

прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен.

От изложеното съда приема, че процесното решение е издадено при допуснато съществено нарушение на задължението на административния орган да събере и обсъди служебно всички относими и допустими доказателствени средства, в съответствие и с указанията на АССГ в съдебното решение, а не само формално да е изпълнил указанията на съда, тъй като не са изяснени в пълнота фактите и обстоятелствата. Обжалваният индивидуален административен акт трябва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Трябва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно се извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо **съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел** и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на спора, право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в негова полза трябва да се присъдят такива. С оглед на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника, съдът намира същото за неоснователно. Така поисканото адвокатско възнаграждение не се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на случая, както и с оглед реално осъществено процесуално представителство в производството, предвид което не следва да бъде намалено по възражение на насрещната страна. Трябва да се присъди и заплатената от жалбоподателя държавна такса в размер на 10 лева и 1080 лв. адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. Х. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], Решение №УРИ317005-57 от 13.08.2024г. издадено от Директор ОДМВР – П., с което е отказано изтриване на лични данни на жалбоподателят.

ВРЪЩА делото като преписка на директора ОДМВР – П. ново произнасяне по заявлението с вх. № 328605-98 от 13.08.2023г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“, подадено от О. Х. Т., при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, като на основание чл. 174 от АПК, определя 30 дневен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА ОД на МВР П. да заплати на О. Х. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] размер 1090/хиляда и деветдесет/лева, представляващи разноски за внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

съдия: